

„Ракъ“ помѣства и карикатури, рисувани съ моливъ. Въ една отъ тѣхъ сж изобразени двама чорбаджии, грабнали монастирската каса, а игуменътъ Прокопий, виждайки това, си скуби косата отъ жалъ. Политически новини или съобщения не свързани съ живота на Калоферъ не сж помѣствани. Списванъ е на говоримия български езикъ; има лекъ стилъ. Излизалъ е въ 10—12 броя.

По всѣка вѣроятностъ и въ други балкански градчета, играли роля презъ това време на нашето политическо възраждане, сж излизали рѣкописни вестници, обаче отъ тѣхъ нѣма запазени екземпляри, защото тѣ, отъ една страна, излизали въ малко екземпляри, а отъ друга — били нарочно унищожавани, поради сатиричния имъ характеръ, отъ заинтересувани лица. Въпрѣки това, Ю. Ивановъ узналъ и споменавъ въ своя библиографски трудъ „Български периодический печатъ“, безъ да дава по-подробни сведения, за следните рѣкописни вестници: „Поразия“, излизалъ презъ 1865 г. въ Русе, подъ редакцията на Ив. Мжнзовъ. Ималъ сатирично-хумористично съдържание и карикатури. Критиковалъ реформитѣ на Митхадъ паша. „Перо“ (1872 г. Болградъ), списванъ отъ учители въ Болградската гимназия, излѣзли 2—3 броя. „Бжднина“ (1875 г. Диарбекиръ). Редактиранъ отъ Я. Кочевъ. Давалъ съвети на заточенитѣ българи да не живѣятъ разпуснатъ животъ. Излѣзли 2—3 броя въ 3—4 екземпляри ¹⁾).

Българскиятъ рѣкописенъ вестникъ се отличава отъ своя западноевропейски събратъ отъ XV и XVI вѣкъ по това, че има изключително локаленъ характеръ; твърде малко рѣкописни вестници сж отдѣляли незначително мѣсто за въпроси и съобщения отъ по-общъ интересъ. Причината за това е, че рѣкописнитѣ вестници сж излизали, когато е имало вече печатни и следователно се явявало нужда отъ по-подробно третиране на чисто локални въпроси, интересувачи само населението на нѣкое опредѣлено мѣсто, или на проблеми, по които не можело да се пише открито въ печатнитѣ вестници. Затова рѣкописнитѣ вестници стоятъ въ идейно отношение по-низко отъ „общественитѣ“ писма отъ първата половина на XIX вѣкъ.

По-голѣмата частъ отъ рѣкописнитѣ вестници сж имали сатирично-хумористиченъ характеръ. Тѣ се занимавали предимно съ училищни, читалищни и общински въпроси и бичували тѣхнитѣ недостатѣци и неразбории: възставали противъ поплъзновенията на чорбаджии къмъ властвуване надъ българския народъ, противъ държането на нѣкои първенци въ общественитѣ мѣроприятия; осмивали слабоститѣ на мѣстната интелигенция, която се стремѣла къмъ копиране на всичко чуждо, безъ огледъ на мѣстнитѣ условия; бичу-

¹⁾ Стр. 579.